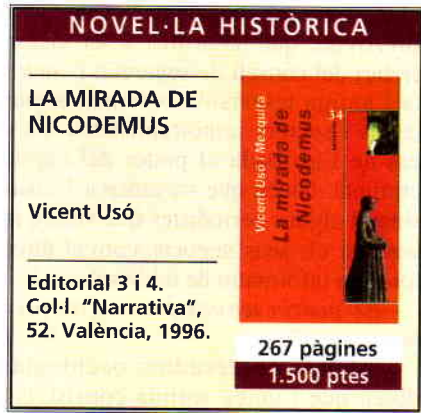

La mirada itinerant

Dins de la literatura catalana escrita al País Valencià podríem fer una especial menció a aquella que pren com a punt de partença la història des d'una mirada individual o

col·lectiva. Rafael Escobar, Vicent J. Escartí, Joan M. Monjo, Josep Palomero o, ara mateix, Vicent Usó, en són un bon exemple. Tots ells han girat la mirada cap a la memòria històrica i, malgrat que ens calen novel·listes que s'internin en un passat més proper, poc i malament narrat, passen per ser el grup més reeixit dels narradors valencians actuals.

Vicent Usó, historiador i periodista, ha estat l'última veu a afegir-se des de la plataforma de llançament que representa el premi de narrativa Ciutat d'Elx –amb l'Andròmina i el Ciutat d'Alzira sens dubte el tercer en discòrdia– *La mirada de Nicodemus* és una novel·la històrica que burxa en els esdeveniments que envoltaren el Concili de Trento mitjançant d'una trama farcida de personatges reals (Michelangelo Buonarroti, Pius IV)

i d'altres que ajuden a resoldre un estrany assassinat.

L'autor fa servir la realitat històrica de manera amena, integrant no sols l'anèdota sinó també les grans línies del pensament de l'època. Els personatges estan ben traçats i la seva adscripció a un temps pretèrit no grinyola, com passa tantes vegades en aquest tipus de literatura. Només caldria adduir que potser Usó embolica en excés les seves frases a l'hora de descriure tarannàs o maneres de vestir, la qual cosa resulta xocant en un relat escrit amb un pols directe i bastant ferm. Això no treu importància a una novel·la que pot agradar no sols al lector més avesat al gènere sinó també a aquell que s'hi acosti buscant l'entreteniment i el plaer d'una obra ben feta.

Vicent Usó, doncs, ha demostrat la seva capacitat com a novel·lista, i caldrà veure si continua per aquest camí. En tot cas, la narrativa al País Valencià el necessita. **Xulio R. Trigo**